

Základní škola a Mateřská škola
PUSTIMĚŘ

ŠKOLNÍ ZPRAVODAJ

Podzim

Když jdu první den do školy,
čekají tu učitelé s úkoly.
Ve škole se nudíme,
roušky přitom nosíme.
Po tmě domů chodíme,
baterkami svítíme.

Auta venku jezdí,
přitom padá listí.
Na sníh už se těšíme,
draka přitom pouštíme.

Podzim máme všichni rádi
a jsme spolu kamarádi.

Michal Valečko, Karolína Krásová, Marie Kremličková, 7. třída

Šepoty u stanu

O letošních prázdninách jsme s kamarády chodili často stanovat. S naší „grupou“ jsme se domluvili na stanovačce nedaleko lesa nad Pustiměří. Všichni jsme se na ni těšili.

Přišli jsme na místo určení a rozdělali stan. Začali jsme si povídat. Poté k nám přišli naši kamarádi z vesnice. Rozdělali jsme oheň a začali opékat špekáčky. Po chvíli padla tma a většina lidí odešla. Zůstali jsme tam v šesti a plánovali jsme jít spát.

V brzkých ranních hodinách slyšeli všichni ve stanu podivné zvuky. Přicházely z venku, ale nikoho moc nezajímaly. V tu chvíli Kuba náhle vyhrkl: „Hoši, mám hlad jako vlk a batoh jsem si nechal venku, jdu si pro něj.“ Po úspěšném převalení Hanze byl Kuba volný a šel si pro svačinu. Uběhly dvě minuty. Pak pět. Kuba stále nikde. A zvuky nepřestávaly. A tak ze stanu vylezlo naše elitní komando. V čele Dan Gottvald. Po bocích Hanz s Márou a za nimi se hrdinsky krčili Lád'a s Tomášem (Klimesh). Ozbrojeni baterkami a Danovými slipy na tyči, naše elitní komando vyrazilo prozkoumat stan a jeho okolí: „Tu je nějaká tma,“ oznámil komandu Mára. „Na co máš tu baterku, ty hlupáku,“ odpověděl všeznalý Lád'a.

„No to se ti řekne, ty seš bohatej a máš na baterku. Já mám jenom tuhle vonnou svíci.“ Namítl Mára a zapálil si svůj jediný zdroj světla. Během jejich vzrušujícího dialogu je zvuky jako by pronásledovaly. Naši hrdinové si toho byli vědomi, a tak zůstali ve střehu.

Najednou se v dálce vztyčili další slipy: „Ty slipy bych poznal všude,“ konstatuje Hanz. „To jsou Ryanovy XXXXXLLLL slipy.“ A měl pravdu. Ryan byl jeden z těch kamarádů, co je navštívil. Ukázalo se, že neodešel, ale vyčkával do noci, aby nás mohl strašit. A když se Kuba šel najíst, Ryan ho naverboval a děsili nás spolu. Pachatelé byli identifikováni a zpacifikováni.

Ladislav Bureš, Marek Pospíšil, Jan Michálek, 9. tř.

Reprezentace školy ve stolním tenise

Ve čtvrtek 21.10. jsme jeli do Vyškova na ZŠ Tyršova reprezentovat naši školu v možná jediné sportovní akci v letošním roce.

Ve škole jsme uspořádali školní kolo a ti nejlepší byli vybráni ve svých kategoriích do okresního kola. Zde byly především oba dívčí týmy úspěšné, protože starší dívky skončily na **2. místě** a mladší dívky dokonce na **1. místě!**

Mladší dívky: Monika Mrázová (6.A), Jitka Radomilová (6.A), Vendula Knapová (7.)

Starší dívky: Žofie Grundová (9.), Kristýna Hladíková (9.), Tereza Kostihová (9.)

Mladší chlapci: Tadeáš Chludil (6.B), Matěj Gašparík (7.), Vojtěch Turcovský (7.), Michal Valečko (7.)

Starší chlapci: David Štulo (8.A), Matěj Emperger (9.), Jan Michálek (9.)

Ing. Lukáš Zahradníček

Ovoce na cestě k moři

Bylo krásné letní ráno, když ze stromu spadly dvě krásně rudé třešně. A právě touto chvílí započala jejich cesta za dobrodružstvím.

Jakmile dopadly na zem, podívaly se jedna na druhou a obě najednou vyslovily zásadní otázku: „Co teď?“ Chvíli panovalo ticho, když v tom se jedna zeptá druhé: „Co kdybychom se vydaly k moři?“ A druhá na to odpovídá: „To je skvělý nápad, půjdeme k moři.“ A tak bylo rozhodnuto, vydají se na dlouhou cestu s jasným cílem, dostat se k moři.

Šly už několikrát den, cesta zatím probíhala klidně, když v té chvíli uviděly, jak k nim míří špaček. Obě hrůzou strnuly a zapoměly, jak se vlastně běhá. Naštěstí se rychle vzpamatovaly a rychlostí blesku se rozeběhly do nejbližšího keře. I poté, co se v keři schovaly, se je ovšem špaček snažil dostat, po chvíli to naštěstí vzdal. A tak si obě konečně oddechly.

Z ničeho nic ovšem uslyšely: „Co tady děláte?“ Obě se pěkně lekly a rychle se otočily. Za nimi stála broskev a tvářila se rozzlobeně. „Omlouváme se, že jsme sem tak vtrhly, ale potřebovaly jsme se schovat,“ omluvily se. Broskev se konečně usmála a řekla: „Dobře, omluva přijata. A kam máte namířeno?“ „K moři,“ odpověděly. A hned vzápětí se zeptaly: „Nevíš náhodou, jak se tam dostat?“ „Ne, nevím. Ale ráda bych se tam podívala. Mohla bych jít s vámi?“ „Ano, mohla,“ dostalo se jí odpovědi. A tak se spolu vydaly dál.

Šly už snad několik týdnů, když narazily na tržiště, kde se nacházela spousta tropického ovoce. Rozhodly se, že se zkusí poptat na cestu k moři. Prošly snad všechny stánky a pořád nic, když v tom si všimly odstrčeného stánku na konci tržiště. Tak se tam vydaly a doufaly, že tam bude někdo, kdo bude vědět, kudy k moři.

Když tam došly, uviděly nádherné granátové jablko. A tak se ho zeptaly: „Neznáš náhodou cestu k moři?“ „Ale jistě, vyrostlo jsem u moře.“ „A víš kudy tam jít?“ zeptaly se. „Ano, stačí, když půjdete na konec tržiště, potom odbočíte doleva, na konci další ulice doprava a měly byste se dostat k moři,“ řeklo jim granátové jablko. „Děkujeme,“ řekly. A vydaly se cestou, o které se právě dozvěděly.

A když konečně došly na pláž a naskytl se jim pohled na moře, ozářené zapadajícím sluncem, řekly si jen: „Stálo to za to.“ A hned potom se rozeběhly a ponořily se pod vodu. A to je konec jejich dlouhé cesty k moři.

Beáta Jurůjová, 9. tř.

O víle Rose

Uprostřed vojenských lesů byla studánka. U ní bydlela víla Rosa. Měla modré oči, stříbrné vlasy a šaty azurové barvy. Každý den čistila svou studánku, aby voda byla průzračně čistá. Jednoho dne na studánku zaútočily invazivní šišky. Zasypaly studánku a vílu vyhnaly. Rosa odešla za svými kamarády. Jejimi přáteli byla lesní zvířátka, která k ní chodila pít ze studánky. Všichni se vydali studánce na pomoc. Šišky se zvířátek lekly a utekly. Šťastná víla opět hospodařila ve své studánce.

Michaela Zakopalová, 3. tř.

Zrada

Říkali jste si někdy, jaké by to bylo být upírem? No, mladý Charles ne. Ale žijeme v době Covidu-19. Charles covid dostal a jelikož je silný astmatik, málem umřel, ale doktory na poslední chvíli napadlo, že otestují novou vakcínu. A tak se Charles stal upírem.

Teda upír v utajení. Stále bydlí s rodiči a studuje. O svých schopnostech ví, ale nepoužívá je. Bojí se, že by se to dozvěděl celý svět, a co kdyby na něm dělali pokusy. O to Charles vážně nestojí.

Jednou ráno, když šel Charles do školy, úplně nestíhal autobus a nakonec mu ujel. Ale Charles se do školy musel dostat. Zrovna ten den psali důležitý test, který tvořil velkou část konečné známky! Charles se na něj učil celý den a noc. Rychle se vzchopil a vzpomněl si, že je upír a jedna z jeho schopností je super rychlost. Rychle doběhl na další zastávku, kde má autobus zastavovat. A na zastávce seděla Charlesova spolužačka a její kamarád z vyššího ročníku.

Charles dělal, jako by se nic nestalo. Bohužel oba si toho moc dobře všimli a začali se Charlese vyptávat, co to mělo být. A v tu chvíli Charles věděl, že to neokecá. Rychle jim řekl, že je upír a že to nesmí nikomu říct. Nastoupil na autobus a jel do školy. Ve škole se setkal s dívkou, která byla na zastávce. Řekla, že to nikomu neřeknou a bude nejlepší, když na to zapomeneme.

Uběhlo pár dní a všechno bylo v pohodě. Ale Charles měl divný pocit. Něco se mu nezdálo. Že byl tak zbrklý a použil své schopnosti? Nebo že to o něm někdo ví?

Za pár dní někdo zaklepal na dveře Charlesova domu. Byl doma zrovna sám. Čekal, že to bude pošta, nebo něco podobného, ale ne, policie. Chtěli, aby šel Charles na odběry krve a pár menších testů, protože má v sobě tu neznámou vakcínu.

Charlesovi to hned došlo. Museli ho ti dva zradit. Vždyť doteď měl klid. Co mu zbývalo. Šel tedy s nimi. Po pár testech se posadil do čekárny. Přišel za ním zvláštní muž. Rychle dal Charlesovi papír s číslem a řekl, ať na to číslo zavolá.

Hned jak Charlese pustili domů, zavolal na to číslo. Ozval se hluboký hlas. Postupně se od něj Charles dovídal, že není jediný upír!

Radim Hybl, 9. tř.

Moje hračka z dětství

Moje oblíbená hračka z dětství je plyšový hrošík. Dostala jsem ho od své sestřičky, když mi bylo pět. Má šedou barvu, bílé břicho a je středně velký. Má velké kulaté oči, usměvavou pusku a jmenuje se Hrošíček. Dříve byl nadýchanější a kulatější, ale časem, protože už ho mám dlouho, je chudší a není tak hezký, jako býval dříve. Pro mě je však pořád ten nejhezčí. Protože jsem už starší a s hračkami si nehraji, slouží mi Hrošíček jako dekorace do pokoje.

Ema Smejkalová, 6.B

Logická olympiáda

V průběhu října se naši vybraní žáci zúčastnili Logické olympiády pořádané Mensou České republiky založené na logických úlohách. Nerozhodovaly naučené znalosti, ale schopnost samostatného uvažování a pohotového rozhodování. Naši školu reprezentovali tito žáci: Lukáš Provazník (8.B), David Štulo (8.A), Beáta Jurůjová a Jiří Radomil (oba 9. ročník). Celkem se zúčastnilo v Jihomoravském kraji v kategorii B (2. stupeň ZŠ) 2 846 žáků. Nejlepšího výsledku se podařilo dosáhnout Jirkovi Radomilovi, který se umístil na 84. – 93. místě z celého Jihomoravského kraje. Tímto mu moc gratulujeme a všem ostatním děkujeme za vzornou reprezentaci školy.

Mgr. Andrea Fialková

Školní výlet do Londýna

Ten den, kdy jsme měli odjíždět na týdenní pobyt v Londýně, jsem zaspal. Tak moc jsem se těšil, že jsem si zapomněl nastavit budík. Nakonec jsem to ale tak tak stihl.

Cesta byla dlouhá, trvala skoro devatenáct hodin. Většinu z ní jsem prospal. Po příjezdu jsme se ubytovali a šli na večeři.

Další den ráno jsme se nasnídali a šli jsme se podívat na Tower Bridge. Potom jsme dvoupatrovým autobusem dojeli k Big Benu. Bylo tam hrozně moc lidí a v tom davu jsem se prostě ztratil.

Propadl jsem hrozně panice, hrozně jsem se bál a nevěděl jsem, co mám dělat. Najednou mě napadlo, že mám vlastně mobil a že můžu někomu zavolat. Zavolaal jsem Michalovi, Vaškovi, ale nikdo to nebral, protože tam byl moc velký hluk a neslyšeli to. Začal jsem křičet, ale nepomohlo to. Jen se na mě podívalo pár cizinců. Ale pak mě napadlo, že nám paní učitelka řekla, že kdybychom se ztratili, máme přijít v půl jedné ke dveřím Big Benu. Došel jsem tam a všichni na mě už s radostí čekali.

Nakonec to dopadlo dobře a zbytek výletu jsem si užil.

Lukáš Provazník, 8. B

Přírodovědný klokan

Dne 18. 10. řešili žáci 8. a 9. tříd ve svých hodinách přírodopisu zadání kategorie Kadet Přírodovědného klokana, kterého pořádá Univerzita Palackého Olomouc. Je třeba přiznat, že zadání bylo docela obtížné, ale přesto se s ním žáci popasovali vcelku úspěšně. Nejlepšími řešiteli byli Jiří Radomil (9. tř.), Adéla Lankašová (8.A) a Karolína Perju (8.A).

Ing. Lukáš Zahradníček

Piškvorky

Na konci října proběhlo školní kolo turnaje v piškvorkách (8. – 9. ročník). Tomuto kolu předcházela turnaj v jednotlivých třídách, odkud jsme s učiteli matematiky vybrali účastníky školního kola, a to konkrétně David Štulo (8.A), Natálie Babirádová, Karolína Jelínková, Michal Vaculík a Petr Možný (všichni 8.B), Jakub Herynk, Marek Pospíšil, Jan Michálek a Jiří Radomil (všichni 9. ročník). Žáci si zahráli během jednoho dne piškvorky každý s každým a po vyplnění tabulky nám vzešlo 5 nejlepších hráčů, kteří vytvořili jeden tým postupující do on-line kol mezi ostatními školami. Turnaj týmů proběhl na začátku listopadu přes počítače. Náš tým ve složení Herynk, Michálek, Pospíšil, Radomil a Štulo se utkal proti 7 náhodně vybraným školám Jihomoravského kraje. Získali jsme 7 bodů ze 14 možných a skončili jsme tak na 18. místě z 34 přihlášených škol. Týmu gratulujeme a moc děkujeme za reprezentaci školy.

Mgr. Andrea Fialková

Dopis známé osobnosti

Ludvík Hrachovec – dopis pro zpěváka Karla Gotta

Vážený pane Gotte,

chtěl bych Vám napsat dopis, protože jsem Vás velmi obdivoval a s bratrem Lumírem známe spoustu Vašich písniček. Nejvíc nás dojala písnička Srdce nehasnou, kterou jste nazpíval s dcerou Charlotte. Stále Vás budeme rádi poslouchat.

Ludvík

Martin Štěbra – dopis pro fotbalistu Roberta Carlose

Zdravím tě, Roberto.

Jsi můj velký idol. Moc se mi líbí tvoje kopací technika. Nechápu, jak jsi kopal ty nádherné přímé kopy. Dělal jsi i výborné reklamy, u kterých jsem se vždy zasmál. Moc tě prosím, naučil bys mě ty neuvěřitelné střely? Moc ti děkuji.

Loučí se s tebou Martin Štěbra, tvůj velký fanoušek.

Dobry oběd aneb Karkulka trochu jinak

Jdu si lesem ulovit nějakou tu zvěřinu a uslyším si někoho zpívat lidským hlasem. Přiblížím se, vidím něco červeného. Jdu ještě blíže, je to Červená karkulka od místní babičky, která bydlí nedaleko odsud. Tak jí vstupuji do cesty a radím nejdelší cestu k babičce. Přibíhám k malému dřevěnému domečku. A vidím babičku. Chramst. Mám velké břicho jako můj bratr Velký Prokop. O pár minut později přijde Karkulka. Sežeru ji taky. Přijde myslivec, zastřelí mě a už vidím jen černo.

David Štulo, 8.A

Výchovný koncert skupiny Jumping drums

Den před podzimními prázdninami k nám do základní školy zavítala bubenická skupina Jumping drums. Předvedla žákům hru na různé druhy bubnů a perkusivních nástrojů, seznámila děti s historií vzniku bubnů a základními rytmy. Někteří žáci měli také možnost stát se alespoň na chvíli součástí bubenické skupiny a společně s ní si zabubnovat.

Mgr. Jana Trefilíková

Liška Eliška

Byla jednou jedna liška a ta se jmenovala Eliška. Žila v lese a měla noru u starého dubu. V ní měla tři liščata. Jednoho dne k nim přišel vlk. Byl hladový a nebyl sám. Byla tam celá smečka a chtěla je sežrat. Naštěstí se tam objevil lišák Lukáš a celou vlčí smečku zahnal a všichni žili šťastně až do smrti.

Nela Vymazalová 3. třída

Pythagoriáda – školní kolo

Na začátku listopadu proběhlo školní kolo Pythagoriády, což je matematická soutěž žáků 2. stupně zaměřená na prostorovou představivost a logické uvažování. Aby řešitel byl úspěšný a mohl postoupit do okresního kola, musel mít 10 bodů a více. Školního kola se zúčastnili tito žáci: Karin Moore, Ema Smejkalová a Sabina Hladíková (všichni 6.B), Jitka Radomilová (6.A), Vendula Knapová, Karolína Krásová a Monika Jelínková (7. třída), David Štulo, Karolína Perju a Kristýna Perju (všichni 8.A), Lukáš Provazník a Natálie Babirádová (oba 8.B), Jan Michálek, Jakub Herynk, Beáta Jurůjová a Jiří Radomil (všichni 9. třída). Ze všech zúčastněných se podařilo získat více než 10 bodů Jiřímu Radomilovi (11 bodů), Karin Moore (11 bodů) a Emě Smejkalové (11 bodů). Tito žáci postoupili do okresního kola, které se konalo on-line na začátku prosince, ale výsledky ještě neznáme. Všem moc gratulujeme a děkujeme za vzornou reprezentaci naší školy.

Mgr. Andrea Fialková

Třet'áci v zookoutku

V úterý 16. 11. jeli třet'áci do ZOO Vyškov na ekologický program „Od semínka k chlebu“. Děti se dozvěděly, co všechno se musí udělat, než se na stůl dostane bochník chleba. Hodně si toho také vyzkoušely. Mlátily obilí cepem, vozily pytle, mlely mouku a nakonec si každý upekl maličký chlebiček. Protože nám do odjezdu autobusu zbývalo ještě dost času, prohlédli jsme si ještě zvířátka. Dětem se nejvíce líbila smečka psů dingo. Děti si výlet rozhodně užily.

Mgr. Kateřina Vlčková

V úterý Jsme byli v ZOO Vyškov. Moc se mi líbili psi dingo a ptáci emu. Taky byly moc krásné lamy. Bavilo mě i pečení chleba. Bylo to moc krásné.

Madlen Pešková

V úterý jsme byli na ekologickém programu. Nejvíce se mi líbilo, jak jsme vyráběli obrázky z vyžehlené slámy.

Michaela Zakopalová

V úterý jsme byli na ekologickém programu. Nejvíce se mi líbilo pečení chleba. Také jsme se byli dívat na zvířátka. Moc se mi líbil pes dingo.

Joset Strítecký

Vraník

Nela Pospíšilová, 7.tř.

Na louce pásal krásný poník,
nádherný byl, byl to vraník.
Černé oči, černou srst,
pásal se jen pro radost.

Zdál se býti divoký,
já přiblížila se jen dvěma kroky.
A najednou křup, křup, křup,
v lese větve zapraskaly
Ptáci z lesa vyletěli
a vraník se nese klusem do dále.

Nese se klusem, za chvíli cvalem.
Netrvá dlouho a žene se tryskem.
Sleduji ho dlouho, než mi zmizí z očí,
a tam na obzoru si jen lehce povyskočí.

Den, kdy po škole chodil Mikuláš, čerti a andělé

Dne 6.12 se žáci tříd 8.A a 8.B vydali do školy celí natěšení a s úsměvem na tvářích, protože nastal den D, na který čekali svůj dosavadní život. Začalo to trochu chaoticky, protože jsme neměli rozhodnuté, kdo bude Mikuláš, ale můj spolužák Luke Provazník se ujal téhle role velmi dobře, bez něho bychom to asi nezvládli. Kluci ale i holky se převlékli do kostýmů čertů a čertic, celí umazaní od černé a rudé barvy, připraveni postrašit děti a učitele. Linie andělků byla trochu slabší než čertů, ale i tak jich bylo dost na rozdávání sladkostí a utěšování dětí, které se bály. Vždy, když Mikuláš dočetl jména všech zlobivců, se čerti pro ně rozběhli se svými řinčícími řetězy, které byly slyšet po chodbách, strčili je do pytlů a odnesli je na chodbu, kde musely říci nějakou básničku či písničku a slíbit, že už budou hodné. Andělé nosili barvy na obličej a kreslili hodným dětem na tváře srdíčka, hvězdičky a další tvary, které představovaly jejich vřelost a ochotu. Také učitelé se nechali pokreslit nejen od hodných andělů, ale i od čertic a čertů. Tenhle den jsem si užila asi nejvíce, jak jsem mohla, jen je škoda, že chyběla asi půlka třídy 8.B. Tenhle den se určitě zapíše na seznam zážitků naší, ale i druhé třídy. ☺

Natálie Babirádová 8.B